

lægge Banen — og det er i Virkeligheden Grundprincippet —, har der altsaa været et stort Flertal i Rigsdagen, og jeg tror at turde hævde, at der endnu fremdeles er et meget stort Flertal for det. Det er Lovens Hovedprincip, og saa har man ikke Lov til at sige, at det er en Lov, som ingen, absolut ingen, er tilfreds med. At der er Medlemmer, der hellere havde set Princippet udført paa en anden Maade, ja, det er en Sag for sig, men det berettiger ikke til at sige, at det er en Lov, som ingen er tilfreds med. Der er af det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) gjort forskellige Bemærkninger til det ærede Medlem fra Storehedinge, saa jeg kan saa meget lettere undlade at komme ind paa, hvad det ærede Medlem har fremført baade i Betænkningen og i sine Udtalelser i Salen i Dag.

Jeg skal endnu kun sige, at jeg forstaar saa udmærket, at de 3 Højmedlemmer af Mindretallet ønske, at vi ingen Lov skulle faa igennem, thi de ere i det hele taget imod, at der skal svares nogen Afgift af den Værdistigning, der fremkommer. Jeg forstaar mindre, at de ærede Medlemmer fra Storehedinge (J. Andersen), Hjørring (Jungersen) og Kellerup (Leth Espensen) ere imod Lovforslaget, thi Konsekvensen af at gaa imod det er jo simpelthen den, at man siger: Den Værdistigning, som faktisk vil komme, og som de ærede Medlemmer jo maa indrømme vil komme ved de nye Jernbaneanlæg, den Fordel, der ligger i, at Staten og Kommunen anlægge en Jernbane, skulle de Grundejere, der bo der, have Lov til helt og fuldt at inkassere uden at yde andet eller mere til Jernbaneanlægget end de, der maaske bo i samme Kommune, men saa langt borte, at de ikke faa nogen som helst Fordel deraf, medens de dog komme til at svare de samme Kroner pr. Td. Hartkorn, efter Formue og Lejlighed og i Ejendomsskyld som de, der bo lige op ad Stationen og have den store Fordel at kunne sælge til Byggegrunde, eller hvis de ikke kunne det, i alt Fald den Fordel, naar de skulle køre til Stationen efter Foderstoffer o. s. v., at kunne hente ti Gange saa mange Læs om Dagen som de, der bo et Stykke derfra. De ærede Medlemmer ville, da de ikke kunne faa det, som de netop ønske det, have, at vi skulle lade al den Fordel gaa i de enkelte, private Ejeres Lomme. Det er, synes jeg, et mærkeligt Standpunkt, og det bliver ikke for mig bedre, naar det bliver begrundet, som det ærede Medlem fra Hjør-

ring begrundede det, nemlig ved at sige, at han fandt det uretfærdigt, at de Folk, der bo i de daarlige Egne, skulde svare en saadan Afgift. Som jeg har haft Lejlighed til at sige mange Gange før og skal gentage, synes jeg, at enten en Mand bor i en daarlig Egn eller i en god Egn, som man kalder det, er den Omstændighed, at Staten skaffer ham 10,000 Kr., uden at han har rørt en Finger derfor, en akkurat lige stor Fordel for ham, og man kan med samme Ret paalægge den Mand, der faar en saadan Fordel uden at have rørt en Finger derfor, en Skat, enten han bor i en god eller en daarlig Egn. For Resten er det jo ikke, som det saa ofte er sagt, daarlige Egne alle Steder, hvor der skal anlægges Jernbaner, men selv om det var det, forstaar jeg ikke rigtig den Motivering, at de Folk, som have en bestemt Indtægt uden egen Fortjeneste, skulle have mere Ret til at inkassere hele denne Fordel selv, naar de bo i en daarlig Egn, end naar de bo i en god Egn.

Jeg skal til Slut sige, at den egentlige Afgørelse jo først vil være at træffe ved tredie Behandling, og at der for saa vidt ikke er Anledning til at komme ind paa almindelige Forhandlinger. Det skal blive interessant at se, om man virkelig ved tredie Behandling tør gaa imod Bestemmelser, der ere en simpel Følge af, hvad Rigsdagen har vedtaget, tilmed med stor Enstemmighed, da vi satte § 14 ind i Loven om Jernbaner, hvorved man slog Princippet fast. Det skal blive interessant at se, om man virkelig bag efter vil sige: Ja, vi ville ganske vist ikke forandre denne § 14, men vi ville have, at disse Jernbaner slet ikke skulle faa Lov til at sættes i Drift, thi vi ville vente med denne Sag, indtil vi kunne faa noget meget mere og meget større, det skal være noget almindeligt. Det er den gamle Betragtning, at det bedste er det godes værste Fjende.

Jungersen: Jeg tror ikke, den ærede Ordfører har Ret til at sige, at denne Værdiforøgelse af Ejendommene absolut ene og udelukkende gaar i den private Mands Lomme, thi ude i Kommunerne skulle vi nok vide at finde en Værdiforøgelse i en Mands Ejendom gennem den Skat, han kommer til at svare til Kommunen. Og naar nu Kommunerne her skulle svare Halvparten af, hvad Jernbanen koster, til Trods for, at man vist for nogle Aar siden har bygget Jernbaner, uden at det har kostet Kommunerne en